

СТАНОВИЩЕ

на Пленума на Върховния касационен съд
по конституционно дело № 4/2008 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Като заинтересована страна по к.д. № 4/2008 г. на Конституционния съд на Република България излагаме следното становище:

Считаме за основателно направеното искане на Главния прокурор на Република България относно обявяване на противоконституционност на разпоредбата на § 92, ал.2 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за горите, обн. Д.В., бр. 43/29.04.2008 г. в частта: „представляващ осеметажна административна сграда, находяща се в гр. София, район „Възраждане”, ул. „Антим I” № 17, подробно описана в акт за публична държавна собственост № 0044018/8.11.1997 г. на областния управител на област София”. Действително в компетенциите на Народното събрание е да задължи със законова разпоредба Министерския съвет да осигури сграда – публична държавна собственост за дейността на съответния държавен орган, поради което първата част от алинея втора съдържаща текста – „ В тримесечен срок от влизането в сила на този закон Министерският съвет издава съответните актове за предоставяне за управление на Държавната агенция по горите имот-публична държавна собственост,, не е противоконституционна. В конкретния случай в сградата, описана в § 92, ал.2 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за горите към настоящия момент са настанени Софийска апелативна прокуратура, служби на Сметната палата и други органи. С оглед разпоредбата на чл.106 от Конституцията на Република

България, която предвижда, че Министерският съвет организира стопанисването на държавното имущество, извън правомощията на Народното събрание е определянето на конкретния имот, който следва да бъде предоставен на Държавната агенция по горите. Това е така, защото с посочването на конкретен имот, индивидуализиран по вид, местонахождение и дори акт за публична държавна собственост се предопределя съдържанието на актовете, които Министерският съвет трябва да издаде и по същество се изземват правомощия, възложени в негова компетентност. Чрез упражняването им в нарушение на чл.106 от Конституцията се допускат нарушения и на залегналите в Конституцията принципи, прокламирани в чл.4, ал.1, че Република България е правова държава и се управлява според Конституцията и законите на страната, чл.5, ал. 1, че Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат, както и чл.8 за разделение на властите. В този смисъл следва да се има предвид и задължителното тълкуване на чл.106 от Конституцията на Република България, дадено в Решение № 19 от 21.12.1993 г. по к.д. № 11/1993 г., в което Конституционният съд е приел, че с тази норма организирането стопанисването на държавно имущество е възложено на Министерския съвет.

С едностранно осъществено от Народното събрание с разглежданата норма имотно предоставяне се засяга материалната обезпеченост на конституционно установени държавни органи, без съгласуваност във взаимоотношенията между отделните власти, което накърнява обективирания в чл.8 от Конституцията принцип за разделение на властите. В този смисъл следва да се има предвид и приетото в Решение № 14 от 12.09.1995 г. по к.д. № 23/1995 г. тълкуване от Конституционния съд на чл.106 от Конституцията на Република България, че институционното изграждане и съществуване на конституционно установените държавни органи се предпоставя от осигуряването на подходящи условия, в които на практика се осъществява дейността им.

С оглед на изложеното се налага и извода, че Народното събрание не може да решава въпроси, свързани с отнемане и предоставяне на имоти, публична държавна собственост, в нарушение на основни конституционни принципи. Министерският съвет изпълнявайки указаното издаване на съответните актове за предоставяне на посочения по-горе имот на Държавната агенция по горите, би действал като администрация,

HA

обвързана с конкретно задължително предписание – нормативно по своята външна форма, но не и по съдържание, доколкото атакувания текст от закона съдържа разпореждане за предоставяне на конкретен имот.

С оглед на тези съображения считаме за основателно направеното от Главния прокурор на Република България искане, да бъде обявена за противоконституционна разпоредбата на § 92, ал.2 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за горите, обн. Д.В., бр. 43/29.04.2008 г. в частта: „представляващ осеметажна административна сграда, находяща се в гр. София, район „Възраждане”, ул. „Антим I” № 17, подробно описана в акт за публична държавна собственост № 0044018/8.11.1997 г. на областния управител на област София”.

Становището е прието от Пленума на Върховния касационен съд, проведено на 01.07.2008 г., като всички съдии единодушно гласуваха в негова подкрепа.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД:**

/Л. ГРУЕВ/

